

Szerző:

Sándor Kinga

Minden jog fenntartva

Borítókép: Boris László

Boris fotó Hódmezővásárhely

Válogatás és szerkesztés:

Tárogató Hangján Baráti Közösség

Nagykanizsa

2015

A tárogató hangja kísért

Magam sem tudom, hogy nem jutott eszembe eddig ez a régi történet, amit kislányként, tiniként átéltem.

Zalában születtem, mely tudvalévő, hogy dombságból áll, domb hátán domb, de az utolsó, amit látsz lentről, az már nagyon magasan van.

Nos, hát, többek között ott is volt nekünk szőlőhegyünk, amit édesanyám örökölt a szüleitől.

Egy kis boros pince tartozott hozzá, nagyon takaros volt, minden évben újra meszelve kívül, belül.

És ahol a hordókat tartottuk, a lenti pincébe, ott pedig minden évben sárral frissítettük az alját, mert földes volt.

Gyermekként lovas kocsival, majd mikor az már nem volt, akkor tehenes szekérral zötykölődtünk fel a hegyre szüretelni, mert kicsi korunktól azon mindig részt vehettünk.

Volt ott fent a hegyen egy idős bácsi, nekem legalább is az volt, hisz én még akkor gyermek voltam, aki valamilyen hangszeren szokott játszani.

Mint gyermek, honnan tudhattam volna, hogy milyen hangszer az, csak azt tudtam, hogy fújja, na és szépen szól.

Közben telt az idő én is felcseperedtem, nagyszüleim meghaltak, így édesanyámra maradt ez a kis szőlő birtok.

De ő akkor még dolgozott, így nem tudott vele foglalkozni.

Jutka nővéremmel vállaltuk a munkát, hisz tudtuk, hogy mit, hogyan kell csinálni, apai nagyapánk mindenre megtanított bennünket.

Abban reménykedett, hogy egyszer majd mindent visszacapunk, és akkor tudjuk, hogy mikor mit kell dolgozni és hogyan.

Tehát tavasszal megkezdtük a munkát, persze csak hétvégeken, hisz mi is iskolába jártunk.

Nagyon messze volt, 5-6 kilométert kellett gyalogolni hegynek fel fele, ami három dombon vezetett át.

Metszettünk, kapáltunk, permeteztünk, meg mindent, amit kell egy szőlő birtokon csinálni.

És mi még dolgoztunk, szólt a tárogató, Jani papa fújta és nagyon gyönyörűen.

Néha átnézett hozzánk, hogy lássa nem kell-e valamit segíteni, nehezet emelni.

Mi pedig ilyenkor megkínáltuk étellel, borral, ő pedig cserébe segített a nagyobb hordókat kimosni, vagy pedig fújta a tárogatóját.

Bizony, sokszor ránk esteledett, később indultunk hazafele, mint kellett volna, pedig még egy erdőn is átvezetett az utunk, hogy kiérjünk a postaútra.

Ilyenkor Jani papa mindig azt mondta, csak induljatok nyugodtan, és míg halljátok a tárogatóm hangját, addig nem történhet semmi bajotok.

Hisz nem csak én, hanem Isten is vigyáz rátok.

Ez mindig megnyugtató bennünket, könnyű szívvel, bátran indultunk Jutkával hazafelé.

Nem számított, hogy közben besötétedett, hogy az erdőben az orrunkig sem láttunk, de hallottuk a tárogató hangját.

A mai napig is, bárhol hallom, rögtön megismerem, hogyha ezen a hangszeren játszik valaki.

Pedig nem vagyok nagy zene szakértő, de ezt az összetéveszthetetlen hangot soha sem felejttem el.

A múlt nap, itt fent Budapesten hallottam újra egy tárogató hangját, nem messze tőlünk, ahol lakom.

Gyermekeim nem akarták elhinni, hogy jól hallom.

Fogtam magam és elindultam a hang után, meg kellett győződnöm, hogy nem felejtettem el, milyen is az, mikor sír a tárogató.

Nem messze tőlünk rátaláltam a hang forrására és becsengettem, kedvesek voltak, pláne mikor megtudták, hogy miért mentem.

Egy 12 éves kisfiú fújta, igaz, még nem szólt olyan szépen, mint mikor Jani papa játszott rajta, vagy csak az emlékek szépültek meg, de akkor is.....

Ez a tárogató hangja.

Most búcsúzom én

Most búcsúzom én tőletek, mert félek, hogy
Nem tudok, ha már szemem örök álmra csukva.
Míg tiszta elmém, még ujjaim a billentyűket ütni tudja,
Addig búcsúzom én, míg szívemnek ép a húrja.

Szerettem volna mindig jó, és szeretve lenni,
De ki mondja meg, hogy lehet ezt véghezvinni.
Ahogy vannak éjszakák és vannak nappalok,
Úgy vannak jó és rossz napok.

Még nem halni készülök, mikor-e sorokat írom,
Itt a földi létemben nagyon sok a dolgom.
De, hogy mi van odafent megírva, mi a sorsom,
Azt előre senki sem tudja, így én sem tudhatom.

Követ el az ember egy életen át sok hibát, de
Lásd meg a jót, s, a szépet is, amit néked ad.
Hamvaimnál, ne sírj, ne hullasd a könnyed,
Tudd, hogy odafent már nekem sokkal könnyebb.

Te most csak a jóra emlékezz és nékem megbocsáss,
Boldogan kacagva, szíveddel, jónak, vidámnak láss.
Hisz szerettél tán, ezért felejtse el azt a sok hibát,
Odafent, lelkünkért, nap, mint nap, mondok egy imát.

Igen, elbúcsúzom, s mikor ezt odakint a szélben
Olvasod, tudod, hogy én már többé nem vagyok.
Lehet, hogy nem fog kísérni lélekharang utamon,
Ezért ajkaiddal, versben mondom el, búcsú dalom.

Nem kell kőbe vésni nevem, nem kell fakeseszt,
Szórjátok hamvaim szét a muzsikáló szélben,
Kik, szerettetek. A mennybe szállt lelkemmel,
Szerető, vigyázó öleléssel mindig ott leszek.

S, ha néha hallani véled az égi kórust füledben,
S, ha kétkedsz, mert azt hiszed, hogy álmodod,
Jusson eszedbe, hogy én oda fent vagyok az égben,
S kérésemre, bátorítón, néked énekelnek az angyalok.

Húsvéti kalács

Nagyi a konyhában sürgött, forgott, nyitogatta a sütő ajtaját és olyankor még jobban éreztem a sült kalács illatát. Még a nyál is összefutott a számban és már előre elképzelttem, hogy, ha egy kicsit már kihűlt, akkor szelhetek is belőle, de csak a diósból, mert azt szeretem, egy csésze kakaóval, meg is van a vacsorám. Míg ezen ábrándoztam, a tojásfestéket véletlenül kiborítottam, pedig még a felével sem végeztem a festésnek. Ijedten felnéztem nagyanyámra, de az arca nem volt szigorú, csak a hangja volt kicsit türelmetlenebb. Indultam is azonnal a felmosó ruháért, de a lustafát már nem mertem behozni, mert még megkérdezné, mint annyiszor:

- Talán nem hajol a derekad?
Nyolc évesen hogyan hajolna, de azzal könnyebb, ezt viszont nem mertem soha hangosan mondani, mert tiszteletlenség lett volna nagyanyámmal vitatkozni. Ráadásul, most meg nincs is festék, pedig az én kedvemért vették, hogy ne keljen hagymalevéllal festeni. Pedig

nagyi azt mondja, hogy az, az igazi. Abba meg még bele gondolni is rossz, ha azt is tudná, hogy a vöröshagymáról jócskán leszedtem a leveleket, nehogy eszébe jusson azzal festeni. Aztán most se festék, se hagymalevél, nem tudok festeni húsvéti tojást, hacsak nem megyek át a szomszéd nénihez és tőle talán kapok annyi hagyma levelet, amennyi kell. Gyorsan kaptam a kabátom, mert kissé hűvös volt, hisz április első hetében jártunk és már esteledett is. Észrevétlenül iszkoltam ki az ajtón, nehogy megkérdezzék, hova megyek, mert akkor fény derül a vöröshagyma kopaszságára is. Rozika néni mellettünk lakott egy kis vályogházban, illetve csak a fele volt vályog, a többi már téglából épült. Nagyon szerettem nála lenni, tanított főzni, csigatésztát tekerni, meg lehetett nála mindig valamilyen tortát enni, mert lakodalmakba sütött. Főleg a pörkölt tortát szerettem, már egyszer engedte is hogy én is csináljam. Ugyan nem lett valami szép, de az enyém volt. A nagy rohanásban, majdnem összeütköztünk a konyhaajtóban, mert én száguldottam befele, mint a szélvész, ő pedig hozzánk indult volna egy tál, festett piros tojással. Míg kisebb voltam, sőt még a múlt évben is ő festette nekünk a piros tojást, hogy én ne láthassam. Nem tudom, hogy nagyi miért nem mondta meg neki, hogy az idén már nem kell, mert ez az én feladatom lesz, de ez most nagyon jól jött nekem. Magam akartam haza vinni, de mivel be kellett neki vallanom, hogy miért rontottam úgy rá, jobbnak látta, ha ő hozza el, mert, ahogy mondta: olyan kalangyos vagyok, hogy még ezt is képes leszek kitálalni az udvar közepén, pedig azért ez így nem igaz, mert én nagyon komoly is tudok lenni. Na, mindegy, a lényeg, hogy lesz piros tojás és Húsvét hétfőn kaphatnak a locsolók is. Mikor beléptünk az ajtón, nagyi épp akkor vette ki a sütőből, a gyönyörűen barnára sült kalácsot. Illata belengte az egész házat, elkígyózott egészen a bejárati ajtóig, még talán a szobákba is, pedig az ajtók csukva voltak. El is feledtem mindent, csak a kalács járt az eszemben, pedig tudhattam volna, hogy ebből ma nem ehetek. Hisz tanultam a hittan órán, meg azért már elég sok húsvéti ünnepre emlékezem, hogy ezt a kalácsot, nagyim bele rakja egy kengyeles kosárba, tesz még bele sonkát, főtt tojást és egy üveg bort is, majd letakarja egy tiszta konyharuhával. Húsvét vasárnap reggelén pedig karjára akasztja, indulunk a templomba és a plébános Úr mise után megszenteli, csak utána lehet fogyasztani belőle.

Biztos, hogy meglátszott az arcomon a hirtelen jött csalódottság, mert nagy szemében huncut fények kezdtek táncolni. De Rozika néni is mindjárt értette nagyanyámat és már kérdezte is tőlem, hogy nálunk mi lesz a vacsora. Csak legalább ne kérdezte volna meg, mert így még jobban megéheztem a kalácsra. Nagy szomorúan mondtam, hogy tejes zuzorka leves, nagyon nem szeretem, pedig igazán ritkán van nálunk, egy évben talán négyszer. El is határoztam, hogy én bizony abból nem eszek, majd kenek magamnak zsíros kenyeret, meg iszok hozzá teát, kár, hogy a paprikás krumpli már elfogyott. Ekkor nagy bement a spájzba és egy konyharuhába csomagolt valamit hozott ki. Letette az asztalra és kibontotta, hú de nagyon megörültem, diós kalács volt benne, biztosan, délelőtt sütötte, mikor én templomban voltam, a padokat segítettém díszíteni. Ó, hogy örültem, meg van az óhajom és tejeskávét kapok hozzá, amelynek olyan finom az íze, hogy az semmihez sem hasonlítható. Nagyon szerettem a Húsvéti ünnepeket, szerettem nagyival a templomba menni és ott hallgatni a plébános Úr elbeszélését Jézus életéről, haláláról, mennybe meneteléről.

Ebben az évben, a húsvéti ünnep utáni vasárnapon, szintén jeles esemény váratott rám. Akkor lettem elsőáldozó. Nagy izgalommal készültem arra is. Időben megvették a gyönyörű fehér ruhám, meg a mirtuszkoszorút, amit néha titokban fel is próbáltam. Nagy és a szomszéd néni a másnapi miséről kezdtek el beszélgetni, hogy vajon a plébános Úr változtat – e a beszédén, mert a tavalyit nagyon nehéz lesz felül múlni. Azután különböző történeteket elevenítettek fel a régi idők ünnepei készületeiről. Mókás dolgokat meséltek és én nagyon szívesen hallgattam volna még sokáig. De nagy rám szólt, hogy indíts fürödni és alvás, holnap még nekem is kell segíteni az ebéd előkészítésében, mielőtt, templomba megyünk. Nem igazán örültem neki, de nem volt appeláta, így elköszöntem a nénitől, nagyinak jó éjtpuszit adtam és indultam fürödni, de nagy még utánam szólt: Aztán ne felejts el fogat mosni! Mintha nem tudnám magamtól is. Azért nagy nehezen ágyba kerültem, de sokáig nem jött álom a szememre, az izgalomtól nem tudtam elaludni, a holnapi nap járt az eszembe és Jézusról gondolkodtam. Felidéztem magamban a hittanórán tanultakat, meg amit nagy szokott mesélni. Természetesen az eszemmel fel tudtam fogni, hisz már nem voltam olyan kicsi.

Csak a szívem nem akarta tudomásul venni Jézus szenvedését, tiltakozott a keresztre feszítésnek még a gondolatától is. Nem akartam megérteni, hogy Isten miért nem segített a fián. Ezernyi kérdés, kétely merült fel szívemben. Nagyit hívtam segítségül és Ő jött, pedig még rengeteg dolga volt. Komolyan vette kérdéseimet és mindre türelmesen válaszolt. Azt hiszem, hogy aznap este tudtam igazán megnyitni szívemet Istennek, akkor értettem meg, hogy miért kellett előbb meghalni a fiának ahhoz, hogy utána a mennybe emelhesse magához.

Vitatkozom Istennel

Bizonyára, most sokan felkapják a fejüket, milyen dolog Istennel vitába szállni, milyen ember vagyok én, ha ilyesmire vetemedem. Még mielőtt bárki megbotránkozna, leírom, hogy Isten szerető, Istenfélő vagyok, hiszek benne, imádkozom hozzá. De most sok kérdésem lenne és vitába is szállok vele, mert nem értem tettét, nem találok rá magyarázatot. A Kenyában történetekre szeretnék választ kapni, de nem csak arra, hanem a sok értelmetlen öldöklésre, ami nap, mint nap megtörténik földünkön. Ezeket az értelmetlen öldökléseket, a sok, ártatlan fiatal élet kioltását hogy engedheti meg. Tudom, hogy ezeket az üldöztetéseket ezer években mérhetjük, tudom, nem ez az első eset. Isten, kérdezem tőled, miért nem tekintesz ilyenkor a földre, amit Te magad alkottál, miért engeded meg azt, hogy ártatlan, ifjú emberek vére hulljon? Miért nem azokat bünteted, kiknek fejében akár csak megfordul egy ilyen aljas cselekedet, miért nem őket sújtod haragoddal? A büntetés, mit ránk szabtal, még meddig tart, ezt kérdezem én tőled, meddig emlékeztetsz bennünket arra, hogy ne csak szeressünk, hanem féljünk is téged. Haragoddal miért az ártatlanokat sújtod, mi bűnt követtek el, hogy halállal kell fizetniük? Vitába szállok veled Isten, szeretnék választ kapni mély gyászomra, mert igen, én őket is gyászolom, ha nem is ismertem egyiket sem. Gyászolom a háborúban megölt kis gyermekeket, fiatalokat, időseket, mindenkit, aki ember.

Az irántad való szeretetemben, hitemben nincs kétség, de most mégis tudni szeretném, miért, miért, miért. Isten, az értelmetlen halálért vitába szállok veled!

Nem törődve egy gyermek lelkével

Hogy melyik családról van szó, azt talán most nem írnám le.

Elég baj, hogy ilyesmi megtörténhet egy „családban”, azért tettem idézőjelbe, mert e család egyik része, minden, csak nem az!

Történt ez év április 4-én, akkor volt a kisfiú 3 éves, nagyon várta a születésnapját, főleg azt, hogy jön a másik mama is és az unoka testvére, aki szintén most 3 éves.

Nagynénje, nagybátyja, meg még pár gyermek a szüleivel és természetesen az anya, apa, mami, akikkel együtt él.

Már egy héttel előtte minden nap megkérdezte, hogy mikor lesz a születésnapja, a kis értelmével már felfogta, hogy ez egy nagyon nagy nap lesz a számára.

A szülők és a nagymama is készült, sütöttek tortát, saját készítésű marcipán figurákat, kisautót, focistát labdával, foci pálya volt az alap. Sok vendéget vártak gyermekekkel, rendeltek egy ugráló várat, hisz hét gyermekkel számoltak.

Aztán sorban mondták le a részvételt, maradt két gyermek, plusz az ünnepelt, az ugráló várat vissza mondták, mert három gyermeknek van elég játék.

De azért csak készültek tovább, lesz bográcsgulyás, sajtos kifli, sütik, na meg a hatalmas torta.

Aztán előtte egy nappal, visszamondta a nagynéni és a férje a részvételt, így természetesen az unokatestvér sem jött.

Na, nem baj, gondolták, azért lesznek még így is, kik felköszöntik a szemük fényét.

Jön a másik mama, a nagybácsi, a család barátnője, a mami barátnője, aki pótmama, családtagnak számít már és a család barátai egy kisgyerekekkel, ki szintén nem sokára betölti a három évét.

Aztán elérkezett a nagy nap, már kora reggel indult a banzáj, szólt a zene, méghozzá a rock, mert az ünnepelt azt szereti.

Jött a néni, ott volt már kilenc órákor és a közösen vett ajándékot, egy játék laptopot átadták a kis ünnepeltnek.

Nagy volt a boldogság, közben megérkezett a mami barátnője is, aki olyan a kicsinek, mintha a nagymamája lenne, nagy a szeretet közöttük.

Majd tizenegy órákor befutott a másik nagymama és a nagybácsi, akinek az volt az első kérdése, hogy kész van-e már a kaja.

Átadták az ajándékot, egy colt, pisztolyt, ami nem nyerte el a kis ünnepelt tetszését, ezzel aztán úgy látszott, hogy megsértette az ajándékozókat.

Pontban délre kész volt az ebéd, mindenki az asztalhoz ült, kivéve a nagybácsit, köszöni, ő nem kér.

Ezzel kissé letörte, a hangulatot, de azért mindenki neki állt az ebédnek.

Az ünnepelt szokatlanul csendes volt, talán érzékeny lelkével, észrevette a feszültséget, hiába próbálták jó kedvre deríteni.

Sajnos, akkor még nem érkeztek meg a család barátai a kis gyermekkel.

Ahogy az utolsó kanál gulyást a másik mama kikanalazta, beszólt a nagybácsi az anyjának, na, induljunk, hiába mondták, hogy most jön a szülinapi torta, de senki és semmi sem tudta őket visszatartani.

Felugrott a nagymama az asztal mellől, szedelőzködni semmit sem kellett neki, hisz úgy ült asztalhoz, hogy a kabát rajta volt, a táska meg a vállán.

De ezek után azért még volt annyi bőr a képén, hogy a kifliből csomagoltatott magának, aztán elmentek, anélkül, hogy elkészöntek volna a kicsitől.

Mindenki döbbenetesen ült és nem tudott megszólalni, csak az apát és az ünnepeltet nézték.

A kicsi értetlenül nézett utánuk, szívfájdító volt a csalódottsága, mert nem értette, hogy most mi történik.

Az apa is nagyon elkeseredett volt, hisz az ő anyja és testvére tette ezt, a másik meg el sem jött, őt is mindenki sajnálta.

A torta nem lett behozva, úgy gondolták, hogy megvárják a hiányzó vendégeket, kik hamarosan meg is érkeztek.

A család érkezése, megmentette a hangulatot, ők is ebédeltek, mindenki újra az asztalhoz ült, hogy teljes legyen az ünnep, igaz már csak csipegettek az ételből.

Aztán behozták a tortát, csak egy valami lett elfelejtve, a fényképezőgép.

Nem készültek fotók, akkora volt még mindig a zavarodottság, hogy azt elfelejtették.

Igaz, a hangulat nagyon sokat javult, a gyerekek játszottak, táncoltak, a felnőttek is be-beálltak a táncba, de a fotók végképp elmaradtak.

Aztán eljött az este, arra lenyugodtak a kedélyek, az ünnepelt is elfáradt, de a laptopját nem tette le, még aludni is magával vitte.

Rózsás kis arcán, béke és boldogság ült, túltette magát a dolgokon, de jó is, hogy őbennük még nincs harag, könnyen megbékélnek.

A pótnagymama is ott maradt, hisz másnap jött a Húsvét, ami szintén, igazi családi ünnep.

Igaz, ha csak virtuálisan, de el lett készítve a torta, hogy mégis legyen róla emlék.

Születésnapra

Mária óvó ölében szendereg, rózsás arccal.

Mint a fák, a növények a hó alatt, szelíd daccal.

Olyan egy kisdéd születése, akár a tavasz ébredése

A természet is úgy sarjad, mint a gyermek értelme.

Már minden zöldül, csodás, édes illatot bontva,

Madárcsicsergéssel az évszakok következnek sorba.

Boldog, bolondos ébredés után, az ifjúság és a nyár,

Egymás kezét fogva, egy csodálatos keringő zenéjére vár.

Sűrű lombok közt a nap még bekukucskál, búcsút intve,
A fák sárguló leveleit simogatja ezerszínű fénye.
Nagy léptekkel jön az ősz, leveleket kergetve a széllel,
Fákat hajlító, süvítő, hűvös lehelettel.

S, ha az élet tengerén jön a vihar, mely gonoszul lecsap,
Te akkor is biztosan állod a sarat, hisz erős a karod és
Tudod, hogy kiköthetsz a csendes vizeken, akár egy perc alatt.
Mert, ha erős a gyökér, a fát sem tudja kicsavarni a szél.

Minden csodát látni, átélni egy élet is kevés,
De várd a tavaszt, mert mindig boldog az ébredés.
Egyszer majd, sok év múlva, ha eljön az alkony,
Te még akkor is ott állsz dacolva, ahol a nap a földre hajol.

Sok embernél elkopott az a szó, az, az érzés hogy hazaszeretet

Sokat gondolkodtam azon, hogy írjak-e erről a témáról, mert mostanában annyi a történés, hogy az ember csak kapkodja a fejét. A hazaszeretet, a mi családjunkban, nem csak egy elpufogatott, éterbe kiáltott szó, hanem valódi, igaz érzelem. Kicsi gyermekkoromban szívtam magamba ezt a feltétel nélküli hazaszeretetet, tanulva szüleimtől, nagyszüleimtől. Aztán tovább adva gyermekeimnek és most a három éves unokámnak, aki meglátva a magyar zászlót, azonnal mondja is: piros, fehér zöld, ez a magyar föld. Mondhatják sokan, hogy nem vagyunk ezzel egyedül, tudom ezt jól és nem is azért írok, hogy ezt bárkinél kétségbe vonjam, vagy ezzel kérkedjek.

Csak az utóbbi évek, hónapok, napok eseményei íratják velem ezeket a sorokat. Nagyon elkésérítő, hogy milyen sok emberben nincs, vagy talán nem is volt meg a hazája iránti szeretet. Vajon miért, tán nem tanították neki, nem volt kitől tanulja?

Ezek a kérdések foglalkoztatnak nap, mint nap, mikor hallom, olvasom és látom, hogy mi megy szeretett hazámban. Kikezdenek mindenkit, aki nem az ő elvüket vallja, sárba rántják, megtapossák, és ha tudnák, még a lelkét is elpusztítanák. Az európai parlamentben nyíltan támadják hazájukat, már azzal sem törődve, hogy becsomagolják, hanem egyenest mindenki szemébe, kérik ellenünk a retorziókat.

De nekik ez sem elég, gyártják a hazugságaikat, mondják mocskolódo vádjaikat.

Ha nem érnek el valamit politikai úton, akkor kikezdi magánemberként, nem kímélik a nemzeti érzelmű sportolókat és súlykolják, az emberek fejébe napi szinten. Mindegy, hogy kit támadnak, mit hamisítanak, csak az a lényeg, hogy hallassák a hazug, mocskolódo hangjukat. Most Hosszú Katinkát találták meg és, ha igazak a hírek, akkor innen Magyarországról indult a sutogó vádaskodás, amiből mára már hangos kiabálás lett. Mit is várhatunk a politika berkein belül, ha már a sportolóinkat is kikezdi, vádolják, csak tudná az ember, hogy miért. Büszkének kellene lennünk, hogy nálunk, ebben a kicsi országban, kiváló sportolók, tisztességes, dolgozni tudó Magyar emberek élnek, kik hazájukért, létükért dolgoznak.

Sokan vagyunk, kikben még nem halt ki a hazája iránti büszkeség, szeretet, féltés. Büszkék arra, hogy magyarok, a nehézségek elöl nem menekülnek külföldre, leköpvé azt a hazát, amely eddig felnevelte. Nem árulják úton, útfélen, csak azért, hogy nekik jobb legyen, vagy, hogy egy idegen hatalomtól anyagi elismerést kapjanak. Hogyan lehet az, hogy nem fogják fel ésszel, hogy majd, ha már kifacsarták, elhasználva értéktelenné váltak, félre fogják dobni őket, mint egy használt lábtörlöt. Érthetetlen, hogy az örömtől miért nem dobog gyorsabban a szívük, egy-egy magyar siker hallatán. Szomorú, hogy ők nem éreznek semmit, mikor a zászlórúdon magasra kúszik a magyar zászló és zenei tiszteletadásként megszólal a legszebb zene, a magyar Himnusz.

Az ilyen embereknek nincs hazája, sokuknak ez csak egy ország, ahol élt, él és lehet, hogy valamikor élni is fog, de bárhova is menjen, vesse a sors, ő mindig, mindenhol, idegen marad.

HOVA TŰNT...

Hova tűnt, hogy sírva
Vigad a Magyar?
Maradt a sírva,
Nincs vigadva, nincs Magyar?
Lenne, ha akarnátok,
S nem a lelketek ápolnátok!
Hova tűnt a találékonyság,
Mindent megoldó képesség?
Hova tűnt a rafináltság,
A mindent elsöprő merészség?
Hova tűnt a sok vívmányunk,
Mind, ami Magyar?
Most ülve holdat ugatunk,
De, csak azt, amit felhő takar!
Rázd fel magad, ne csak sírjál,
Nem lesz, aki megsajnál!
Segíts magadon, s tán
Az Isten is megsegít!
Ha meg nem, hát istenem,
Akkor marad, a magadon segíts!
Állj fel, ne siránkozz,
Sírva vigadj, mulass!
Ne törjön nimbuszunk,
Mind az, ami Magyar!
S, ha szól a Himnusz
Én még most is sírok,
Mert örülök, hogy
Magyar vagyok!

Európa könnyei

Van egy földrész, mely, nemzeteknek jövő,
Kit lábbal tapos most, a sok semmit tevő.
Az elfáradt Európa, ki, most sír, jajong, zokog,
Kit próbálnak eltaposni az aljas honfoglalók.

Európa, ki eddig büszkén állta a viharokat,
Ki megtúrta földjén a hazug, csalókat.
Ki menedéket adott a jónak és rossznak,
Ki nem kérdezte, hogy Te honnan jöttél és ki vagy.

Európa, ki óvón, féltőn ölelt, s tárt karokkal várt,
Hogyha majd egyszer visszatérsz, találj hazát!
S most még sincs ki, törölje könnyeit,
Nincs, ki védje vérző, fájó nemzetit.

Öreg, ráncos arcán a könny barázdákat szánt,
Jajkiáltását csak egy nemzet hallja, érzi át,
Ki, szíved közepén, ezer éve ott dobog,
Egy hatalmas nemzet, egy kicsi, bátor, ország,
Ki mindig védett téged, ő az,
Magyarország!

Keresztény vagyok

Nem kell nékem csador, sem burka,
Van nékem ruhám, még ha rongyos is.
Nem kell nékem arcomra kendő,
Még, ha, orcám, oly csúf és ronda is.

Nem imádkozom Allahhoz, jajongva,
Szőnyegen hétrét görnyedve,
Van nékem Istenem, kit szólítok,
Kinek minden vétkeket meggyónok.

Nem a hajnalban felhangzó müezzin
Hív Allah hangos imádatára.
A harangszó az, mely engem
Isten házába hív, halk imára.

Nem ajvékolok, Mekkának fordulva,
Hisz, Allah, az imát csak úgy fogadja.
Bárhon imára kulcsolhatom kezem,
Az én Istenem mindenhol látja, hallja.

Magyarnak lenni

Kik, nem értitek az idők szavát,
Kik, élvezettel gázoltok
Embereken, nemzeteken át.

Ne gyalázd nemzeted,
Ne gyalázd a hazát,
Mert egyszer eljön az idő,
Mikor szíved, honi rögért kiált.

Miért köztünk -e a háború,
Tán nemzetségünk nem egy töről fakad?
Mily mély gyűlölet az,
Mi benneteket éltet és így üzentek hadat.

Mindent, miben hiszünk, felépítünk,
Lábbal tapostok, már oly sok éven át,
Gyalázzátok hitünket és a hazát.

Kik vagytok ti, akik nem tudnak hinni,
Kik keserű itallal akartok koccintani.
Silány lelketekkel, nem érzitek mi az,
Embernek, magyarnak, nagynak lenni.

Gögös Gúnár Gedeon, Halmocska és a mese autó

MESE, HABBAL

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer, Európa szívében egy kis ország.
Ott született egy lény, kit szülei már nem is vártak. Eleinte, nem adtak neki nevet, mert nem tudták eldönteni, hogy mi illene hozzá.
Az édesanyja, mint a legtöbb anya, egy szép névre gondolt, ez volt neki a ne tovább.
Úgy gondolta, hogy illene rá a Gedeon, de ezt, nem merte elmondani, mert a rokonok, szomszédok, nem értettek volna vele egyet.
Ahogy nézegették ezt a jövevényt, szinte mindenki észrevette, hogy milyen gögösen néz a világba, mihelyst ki nyílt a csipája. Csak úgy emlegették, a gögös gyerek.
Telt múlt az idő, megint egy furcsaságot véltek felfedezni rajta, mégpedig azt, hogy állandóan nyújtogatja a nyakát, mint a gúnár.
Így aztán, ezután, már csak úgy hívták, hogy a gögös gúnár.
Szegény anyja, sírt rítt, hogy nem ő adhatta neki a nevet, de aztán erőt vett magán és oda állt a família és a szomszédok elé, hogy bizony, neki is joga van egy nevet adni a saját kölykének.
Rögvest, ki is nyilatkozta, hogy márpedig a Gedeon névnek is szerepelnie kell, hát így lett belőle, Gögös Gúnár Gedeon.
Telt, múlt az idő, cseperedett is rendesen, csak úgy, mint a gonoszság benne. Hízott, egyre iperedett, lassan, szélte-hossza, egyforma volt és ez által, a nyakát sem tudta már úgy nyújtogatni, mert elhízta.

Ahogy felnőtté vált, egyre több földterületet bejárt gágogva, közben potyogtatott, hogy meg jelölje a határait.

Nem átalott, más földekre is bepofántlankodni, leskelődni, néha rá is fizetett.

Amerre csak járt, gágogott, nyomot hagyva, potyogtatott, nem hazudtolta meg a Gúnár nevet.

Mind-e közben valahol született egy nőnemű lény is, kinek, születése pillanatában szintén nem tudtak nevet adni. Csak tengett, lengett név nélkül és valljuk be kissé butácskán is.

Ahogy telt az idő, egyre csak azt lesték, vajon, minek nevezhetnék el. Aztán, azt vették észre, hogy bármi is kerül a kezébe, mindent halmokba rak és nem a helyére, ezért el is nevezték Halmocskának.

Egyszer aztán, az történt, hogy Gögös Gúnár Gedeon és Halmocska összetalálkoztak.

Mivel, egyik sem rendelkezett elegendő ésszel, hamar egymásra találtak a gonoszság terén.

Összedugták a fejüket és a kissé korlátolt agyukkal kitalálták, hogy most már együtt folytatják az útjukat, egyik gágogva, a másik hablatyolva.

Halmocska, felhasználva, szép kis pofikáját, a másik a gágogási tudományát, kapaszkodtak egyre feljebb, engedték is nekik, butaságukat, egy apró mosollyal nyugtázva.

Olyan területre tévedtek, ahol diploma is kellett volna, de ez mit sem számított, Halmocska hazudott magának mindjárt kettőt.

Tehát, éltek, mint Marci Hevesen és romboltak maguk körül.

Történt egyszer, hogy Gögös Gúnár Gedeon, meg hívta egy kis autókázásra Halmocskát a meseautójába, mert ott nem hallhatta őket senki.

Igen ám, csak elfelejtették, vagy nem is tudták, hogy a mese autónak is van lelke, aki mindig, mindent hallott, amit ez a két összeesküvő mondott.

Szóval, a mese autó meguntta ezt a sok gyűlölködést és gondolt egyet, ő bizony, kissé meg bünteti ezt a két esztelen ördögöt.

Ahogy mentek az úton, a mese autóban egyre csak gyűlt a harag irántuk, mert annyi rosszat, mocskot hallott megint.

És meg történt, aminek meg kellett történnie! A mese autó nagy haragjában, egyszer csak felizzott és meg gyulladt.

Élvezettel nézte, hogy menekül ez a két szerencsétlen, semmire kellő!
Nem akarta őket bántani, csak kissé rájuk ijeszteni.

Igaz, ő sem számított arra, hogy valami baja eshet, csak nézte a menekülőket és hangosan hahotázott a látványon, ezért nem vehette észre, hogy bizony, túllőtt a célon és bele pusztult.

Szegénynek lelke, felszállt a menybe. Senki ne nevéssen, mert az autóknak is van lelkük. Talán már sokunkkal megtörtént, hogy nem akart indulni az autója, aztán volt, hogy a fene essen beléd, meg hasonlók, de mihelyt szépen szólt hozzá, azonnal elindult.

De hogy szavamat ne feledjem, a két égetni való úgy meg ijedt, hogy azon tanakodtak, soha többé nem ülnek autóba.

De akkor mi jöhet szóba? Gyalog? Az olyan snassz, körmös taxi, elvásik a kezük is.

Nekem van egy ajánlatom!

Mivel, a gyilkos hangyákkal szövetkeznek, a lojalitásukért kérjenek tevéket, talán meg fogadják a tanácsom.

Ezért, a jövőbe senki se csodálkozzon azon, ha Budapest utcáin, két tevegelő emberbőrbe bújt ördöggel találkozik.

Itt, most meg súgom mindenkinek, csak nehogy eláruljátok, hogy a két tevét, arra idomítják a gyilkos hangyák, hogy aki rajtuk ül, azokat egyenest szállítsák a pokolba!

Eddig tartott a mesém, szép álmokat, lehet, hogy lesz folytatása, de csak akkor, ha a pokol kapujába kerül a két tevegelő!

Itt a vége, fuss el véle!

Az első Betlehemépítés

(Tárogató karácsony 2015)

Úgy emlékszem, mintha most lett volna, pedig már eltelt tizennyolc év az óta.

Karácsonyra készülődtünk a gyermekeimmel, a kislányom lehetett, úgy tíz éves, a fiúk már felnőttek voltak.

Falun laktunk, és így ünnep előtt, mindenkinél már hetekkel előtte ki volt világítva ablak, kerítés, az udvaron a fenyőfa.

Nálunk, csak egy héttel előbb kezdődött az ünnepi készülődés, minden nap, tettem a díszítéshez valamit és így egyre szebb lett a házunk ablaka.

Általában, az utcára néző ablakra festettem téli tájat, girlandit készítettem az ablak köré, természetesen, jutott a nappali és az ebédlő ablakra is belőle. Majd a fény füzér következett december 23-án, soha sem előbb.

Kislányom arcán láttam, hogy valami nagyon bántja, nem is akart annyira részt venni a készülődésben, mint máskor.

De eleinte hiába is kérdeztem, hogy mi a baj, nem volt hajlandó válaszolni, csak elkezdtek potyogni a könnyei, a nagy, szomorú szeméből.

Összenéztünk a fiúkkal, hogy vajon, most mi a probléma és melyikünknek fog megnyílni, később már hangosan zokogott.

Boldogtalan voltam, mert nem tudom kitalálni, hogy mi ennek a nagy keserűségnek az oka, de szerencsére, az idősebb testvérének később, mikor már kissé lecsillapodott, elmondta, hogy az a baj, nálunk csak az ablakok és az ajtó van díszítve, másnál még a kapu is és a fenyőfák is, csilingelnek, zenélnek.

Próbáltam vele megértetni, hogy a karácsony, nem attól ünnep, hogy minden tele legyen fény füzérrel, mindenféle karácsonyi dallamot játszó, villogó égőkkel.

De mindhiába volt, csak nem tudtuk megvigasztalni, pedig még az, az érv is előkerült, hogy már nem tudunk sehol sem venni ilyen csodadolgokat.

Ekkor, az ablakra esett a tekintetem, ahol egy kicsike Betlehem állt. Bevillant az agyamba, hogy mi lenne, ha Betlehemet készítenénk, nagyot, kint, a szabadba.

Ez azért jutott az eszembe, mert az udvarunkba letettek egy nagy szalma bálát, amit, először a sár miatt, majd később a hirtelen jött fagy miatt nem tudtuk hátra gurítani. Megmozdítani sem lehetett, ott csúfoskodott, belül, a kapu előtt.

Gondoltam, ebbe fogom felépíteni a Betlehemet, kivájom valahogy a belsejét és oda rakom bele a bábukat.

Ahogy elmondtam az ötletem, kicsi lányom arca rögtön felragyogott és már jött is, hogy segítsen.

Hátra mentünk a telekre, ott volt két nagy fűzfa bokor, abból vágtam le ágakat, jó sokat, mert kellettek a bábuknak.

Minden alaknak, összedrótoltam három ágat a tetején, ez volt az alap, három lábon álltak, így nem tudtak felborulni. Aztán jöttek a régi harisnyák, igaz, közé került az új fekete harisnyám is, mert kellett a szerecsen királynak.

A padláson volt egy régi paplan, azt lehoztam és a vatelint kiszedve belőle, megtömtem a harisnyákat, ez lett a fejük a figuráknak. Majd, szem, szájfestés és legvégül a felöltöztetésük következett.

Előszedtem mindenféle anyagot, meg régi ruhát és azzal vontam be őket, nem varrtam, csak rájuk terítettem és oda erősítettem.

Nagyon jól sikerültek, volt, Jézuska, Mária, József, a három király, egy pásztor lány, és bárányokat is készítettem, volt közöttük egy fekete is, mindnek piros szalag a nyakán. A fekete bárány, a fiam téli munkás melegítőjéből készült, mert jó bolyhos volt, így a szarát levágtam, a többit meg gyorsan eldugtam, hisz néha tűnnek el dolgok a háznál, de el is hagyhatta, nem?

Másnap akartam elkészíteni a szalmabálából az istállót, de lányom nem hagyott békén, úgy, hogy muszáj volt kimenni abba a mínusz tíz fokos hidegbe, este hat órakor.

Két kézzel vájtuk ki a bála belsejét, a lányom, majd oda fagyott, de csak nyűtte a szalmát minden zokszó nélkül.

Akik arra jártak, azokból pedig késő estig mindig sokan voltak, hisz, előttünk volt a buszmegálló, biztos azt hitték, hogy megháborodtunk.

Gondolom, érdekes látványt nyújtottunk aközben, amit a bálával műveltünk.

Nagy nehezen elkészült, elég nagy volt a belseje ahhoz, hogy Elférjen a kis Jézus, kinek a jászla, egy kettévágott, vastag fahasáb lett, Mária, József és a fejük felett egy angyal, kürttel.

Kívül, a három király, a pásztorlány és a bárányok.

A kemény, fagyott földbe, egy kétszázas szeggel lyukakat készítettem és így, minden alaknak, a három lába bele lett állítva. A ruhájuk a földig ért, ezért nem látszott, hogy miből készült.

Gyönyörű lett, de a lányomnak még ez sem volt elég, mert este, sötétben nem látszik.

Na, rendben van, gondoltam, akkor már legyen meg a világítás is. Egy hosszabbító, egy lámpáról leszerelt foglalat és már kész is volt a világítás, Betlehemben.

Viszont, ily módon nagy fényt adott, még sem volt az igazi. Ezért elővettem egy zománcos tésztaszűrőt, bevontam alufóliával és néhol helyen csillag mintázatot vágtam ki.

Most már tényleg teljes volt az összkép és nem kellett hozzá pénz, csak egy kis fantázia és Jézus születésének tisztelete, az ünnep szeretete.

Tudom, nem ebből áll ez a magasztos ünnep, de az ember a gyermekéért sok mindenre képes, csak azért, hogy lássa a kis arcán a boldogságot.

A következő napokban, rengeteg látogató volt a kapunk előtt, jöttek nézni a betlehemet.

Karácsony másnapján, meglepetés ért bennünket.

Délelőtt két férfi állt meg a házunk előtt, és ahogy kinéztem az ablakon, azt láttam, hogy a Plébános Úr, meg a polgármester Úr érkezett.

Azért jöttek, hogy Gellért atya, megáldja a Betlehemet, András pedig lefényképezze, amit az ünnepek után, feltett a falunk honlapjára.

Ennél nagyobb megtiszteltetést el sem tudtunk képzelni, főleg a kis lányom volt nagyon boldog, hogy azt áldotta meg a pap bácsi, amiből Ő is kivette a részét.

Estére nagy pelyhekben kezdett hullani a hó, lányom, óránként ment letakarítani róla a havat, hogy be ne lepje.

Nagyon sokáig nem bontottuk le, nem volt szívünk hozzá.

A következő években, a Betlehemépítés, már hagyománnyá vált nálunk, de egy sem sikerült olyan jól, mint az első, pedig sok mindennel kiegészítettük.

Kicsi lányom arca úgy ragyogott azon az estén, miközben a lilára fagyott kezeit melengette, ahogy azelőtt soha sem láttam.